

Vidám Színpad:
Ájtlávjú... de jó vagy, légy más!

Urbán Balázs
2008. április 12.

A recept meglehetősen egyszerű. Végy egy emberpárt, szülessenek meg, legyenek szerelmesek, randizzanak, csalódjanak, neveljenek gyermeket, vesítsék kedvüket, öregedjenek meg: vagyis juttasd el őket az esküvőtől a temetésig. Történettel ne bíbelődj, mozaikcserepekként rendezd egymás mellé a csak tematikájukban közös jeleneteket. A színi hatás kedvéért a párt duplázd meg, s adj az egészhez némi zenét.

Ám hogy a recept működik-e, az az egyes összetevők minőségétől függ. Az amerikai szerzőpáros darabja kétségkívül működik. Kevés olyan jelenetet láthatunk ugyan, mely a banális tárgyról újat tudna mondani, vagy akár különösebben invenciózus lenne, de egyik sem nyúlik túlságosan hosszúra, s önnön lehetőségeit általában maximálisan kimeríti. A sikerültebbeket ráadásul némi irónia is belengi. Ehhez társul egy igazán eredetinek szintén nem mondható, de kellemes, kicsit torkot is próbáló, egy-két slágergyánús számot is

tartalmazó, mindössze három hangszerre (zongora, hegedű, nagybőgő) íródott muzsika, mely viszonylag sok zenei stílust idéz meg, s hangulatában is változatos. A darab talán legrokonszenvesebb vonása, hogy alkotói tudni látszanak értékét; nem a bombasztikus hatásra törekszenek, hanem arra, hogy lehetőséget biztosítsanak négy előadó számára, hogy tehetségüket lehetőleg minél szélesebb skálán (a bohóztától a komorabb, drámaibb színekig, a fülbemászó, egyszerű dallamoktól a komolyabb vokális felkészültséget igénylő dalokig) megmutathassák.

A mindenkori színészek és rendezők dolgát a mű annyiban könnyíti, hogy elég sokat bíz az alkotói fantáziára, annyiban viszont nehezíti, hogy a szöveg relatív fantáziátlansága azért valamelyest kijelöli a színre állítás korlátait. A musical persze a közhelyek művészete, s nem is az a baj, hogy a szerzők nem ásnak a banalitások mélyére. Inkább az kelt némi hiányérzetet, hogy ezeket a banalitásokat különösebb ötlet, kreativitás nélkül mixelik össze, így a jelenetek a kelletténél jobban kiszámíthatóak, ráadásul az optimálisnál többnyire kevesebb poént

tartalmaznak. Hogy valamely kivételes rendezői invenció mindezt ellensúlyozhatná-e, nem tudom - a Vidám Színpadon tartott bemutató rendezője, **Harangi Mária** érezhetően nem törekedett erre. Munkája annyiban teljesen adekvát a darabbal, hogy leginkább a tehetséges fiatal színészek helyzetbe hozását szolgálja. A tér gyakorlatilag üres, csak néhány festménynek mondott, oldalra állított térelem csúfítja el kissé, a hátsó szektorba időnként begördül a háromfős zenekar; helye van **Cortés Sebastián** precíz, a színészeket éppen a kellő mértékben megdolgoztató koreográfiájának, az egyes jelenetek bizarr módon különleges kellékeinek (például a "felülnézetből" láttatott ágynak), sőt nemegyszer a gyors, félig-meddig nyíltszíni átöltözéseknek is. Flottul, precízen működik minden, tényleg a színész kerül előtérbe, neki kell eladnia a darabot.

A bemutatón látott négy aktor, **Balogh Anna**, **Radnay Csilla**, **Vári-Kovács Péter** és **Zöld Csaba** pedig él a lehetőséggel. Valamennyien muzikálisak, eltérő karakterű, de figyelemre méltó hanggal rendelkeznek, s győzik lendülettel és színekkel az egymást váltó jeleneteket. Igazán élvezetessé, tartalmassá akkor válik a játék, amikor az anyag is erősebb, szellemesebb: az első felvonásban leginkább Vári-Kovács Péter és Radnay Csilla férfi-női befogadói sztereotípiákkal ironikusan eljátszadó mozis jelenete ilyen, a

második felvonásban pedig főként a záró színek: Balogh Anna csaknem drámai tónusú videós társkereső monológja, ahol a közhelyek mögül valóban egy eredeti, önmagára reflektáló személyiség lép ki, majd Radnay és Zöld Csaba finoman, intelligensen megoldott, kesernyés humorba és lírába csomagolt temetői párbeszéde. De a színészi játék a fáradtabb, invenciótlanabb jelenetek kereteit is kitölti, ilyenkor is van mit (pontosabban kit) nézni. A színészi-rendezői ízlés megnyilvánul abban is, hogy a hiányzó poénokat az előadók nem próbálják ripizéssel pótolni, a humortalanabb képekben is saját személyiségükre támaszkodnak inkább. Magával ragadó, frenetikus, rekeszizomlázat okozó produkció persze nem születhet így, de mértéktartó, intelligens, a színészi tehetséget előtérbe állító produktum igen - s ez sem lebecsülendő teljesítmény.